

daværende Udenrigsminister Ihlen afgivne mundtlige Erklæring angaaende den danske Højhedsret over hele Grønland. Allerede i Begyndelsen af den anden Mødeserie i Kristiania var det klart, at Overensstemmelse mellem Opfattelserne paa dette Punkt for Tiden ikke kunde opnaas. Da den danske Regering, naar Hensyn toges til hele Sagens Stilling, ikke kunde betragte Opnaaelsen af en saadan principiel Overensstemmelse som en Nødvendighed og en Betingelse for en Forstaaelse med Norge med Hensyn til de praktiske Interesser, blev den danske Forhandlingsdelegation alligevel instrueret om at fortsætte Forhandlingerne for eventuelt at naa til en saadan rent praktisk Overenskomst. Det var under disse Forhold kun naturligt, at Overenskomsten blev ganske kortfattet og tonløs, idet der er valgt neutrale Udtryk for de Indrømmelser, man har ment at kunne give; men dog Udtryk, der stemmer overens med den Forudsætning, at de paagældende Strækninger paa Østgrønland er dansk Suverænetet underkastet. Ud fra denne Forudsætning falder det ogsaa naturligt, at Overenskomsten intet fastsætter om, hvem der lovgiver for det paagældende Omraade, hvem der har Jurisdiktion der eller lignende, idet disse Funktioner som en Selvfølge maa tilkomme det Land, der har Suveræneteten. Heller ikke indeholder Overenskomsten nogen Bestemmelse, der peger i Retning af Fællesskab med Hensyn til Udstedelsen af Regler for Østgrønland. Man har herimod anført Bestemmelsen i Artikel 3, 2det Stykke, om, at Danmark og Norge eventuelt vil optage Forhandling om ensartede Bestemmelser i hvert af Landene, saasom Forbud mod Indførsel af Jagt- og Fangststudbytte. Det, det drejer sig om i denne Artikel, er imidlertid kun Bestemmelser, som man af Hensyn til Fredning af Dyrebestanden maatte finde det praktisk at gennemføre i hvert af Landene indenfor deres eget Statsomraade som et eventuelt nødvendigt Supplement til de af Danmark suverænt udstedte Bestemmelser. Heller ikke for dette Punkts Vedkommende har man i nogen Henseende givet Norge Medbestemmelsesret.

Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at i Overenskomstforslagets Artikel 9 fastsættes 1. Maj som Overenskomstens Ikrafttrædelsesdato, idet det var i denne Form; Forslaget forelaa fra de to Delegationers Side, ligesom det ogsaa var i denne Form, det norske Storting godkendte Overenskomsten. Allerede af den foregaaende Regering er der imidlertid

opnaaet en Forstaaelse med den norske Regering om, at Overenskomsten ogsaa efter det omtalte Tidspunkt skulde kunne undertegnes, idet det herved skulde være en Forudsætning, at de to Regeringer, forinden en saadan Undertegnelse fandt Sted, enedes om at ændre Tidspunktet for den endelige Ikrafttræden af Overenskomsten. Der er fra norsk Side fremsat et Ønske om, at Overenskomsten skulde kunne træde i Kraft omkring den 15. ds., og Regeringen vil fra sin Side lægge Vægt paa, at denne Dato saa vidt muligt overholdes.

De ærede Medlemmer vil erindre den Forbindelse, hele denne Sag har haft med Afsluttelsen af Spitzbergen-Traktaten. Jeg vil gerne understrege, at disse to Traktater ifølge deres Art paa ingen Vis kan sammenstilles. Medens Danmarks Højhedsret over Østgrønland, som det vides, er anerkendt af de i denne Forbindelse betydende fremmede Magter og efter dansk Opfattelse ogsaa af den norske Regering, var det først ved den internationale Traktat af 9 Februar 1920, som Danmark i den sidst forløbne Vinter har ratificeret, at Norge erhvervede Højhedsretten over Spitzbergen, der før den Tid af alle Magter, ogsaa af Norge, blev betragtet som terra nullius. Som Følge deraf maatte ogsaa Norges Højhed over Øgruppen udtrykkelig fastslaaes i Traktaten, da den ellers ikke var blevet norsk, medens det paa ingen Maade var nødvendigt for Danmark at faa den bestaaende og anerkendte Højhedsret fastslaaet i Overenskomsten om Østgrønland.

Ganske vist vil der ved Overenskomsten paa Østgrønland blive givet Norge visse Rettigheder, men disse er ikke af usædvanlig Art og bestemt ikke af en saadan Karakter, at de paa nogen Maade bringer Danmarks Suverænetet i Fare. Denne vil Regeringen vedblivende holde fast paa og hævde, idet man dog selvfølgelig ved Lovgivning og ved Udstedelse af Bestemmelser vil tage skyldigt Hensyn til de traktatmæssige Forpligtelser, man har paataget sig eller maatte paatage sig. Regeringen er fuldstændig opmærksom paa Nødvendigheden af at skærme den indfødte Befolkning og dennes Erhvervsinteresser. Den vil i saa Henseende vise den største Aarvaagenhed og i fornøden Udstrækning benytte sin Ret til at udstede Særbestemmelser og lignende.

Denne Sag har jo i begge Folk sat store Kræfter i Bevægelse. Maaske kunde den paa et tidligere Tidspunkt have været bragt til en heldigere Løsning, men dette